

Hun var første kvinnelige pilot som fløy enmotorsfly over Nordpolen.

159/9

Ingrid Pedersen (63) forteller om sine flyeventyr i boka «Parfyme og motorolje». (ILL. FRA BOKA)

Fløy over polen for sin mann

Hva gjør slike barske bragder med et menneske? Deler hun livet sitt inn i to faser; før og etter Nordpolferden? Ingrid Pedersen var mor til en liten gutt på fire år og stemor til en tenåring da hun satte seg bak spakene til det overlastede Cessna 205-maskinen som skulle føre henne over Nordpolen - en tur med høy risikofaktor.

-Det var egentlig min manns drøm. Einar er flynavigatør med polarområder som sitt spesialfelt. Han hadde spurt mange piloter om de kunne tenke seg å ta turen med ham, men alle sa nei. Å fly et enmotors fly over polhavet ble ansett som dumdristig. Men jeg slo til, forteller Ingrid Pedersen på telefon fra Anchorage i Alaska, hvor hun og ektemannen bor.

DE DØPTE FLYET Snow Goose, et navn som passet svært godt på den overlastede maskinen som med stort strev skulle lette fra flyplassen i Fairbanks. Hovedproblemet med en slik ferd er å ha drivstoff nok, dermed ble overlasterve premisset for Nordpolferden.

-I den grad flytruen var en bragd, så lå den i å få Snow Goose på vingene og unngå steiling i lufta. Vi hadde 800 liter bensin inne i kabinen, samt 300 liter i vingetankene.

Hun var tung som ei overmett gås i det vi lettet. Steilevarslingen ulte og gikk en hel time etter at vi hadde lettet - det gjaldt å få henne pent og forsiktig på vingene. Så kunne vi begynne klatringen over fjellkjedene ved Fairbanks. Å holde seg våken i de 22 timene turen varte var helt uproblematisk, på grunn av midnattsola.

-Selve flyturen over Nordpolen var ingen bragd, slik jeg ser det. Men ferden ga meg selvtillit, noe jeg ikke hadde for mye av.

-Har du møtt kvinner som kunne tenke seg å gjøre det samme?

-Mange kunne nok tenke seg å

gjøre noe som virkelig krevde noe. Men de sitter som regel fast i et mønster som er så vanskelig å bryte. Det var ikke lett å forlate ungene og dra på en ferd som erfarne flygere karakteriserte som svært risikabel.

OPPMERKSOMHETEN I PRESEN var stor. Da den vellykkede turen var over, mottok Ingrid Pedersen Amelia Earhardt-medaljen. Earhardt var en av de store flypionéer i sin tid, og forsvant på mystisk vis i Stillehavet under forsøket på å fly jorda rundt.

-Når det gjelder flypionéer er det Beryl Markham som fascinerer meg aller mest. Jeg har lest biografien hennes åtte ganger. Markhams ferd over Atlanteren var en større pionérbragd enn den Charles Lindbergh kunne vise til, etter som forholdene hun fløy under var langt vanskeligere.

Ingrid Pedersen fra Stockholm tok flysertifikat i 1957, som den 13. kvinne i Sverige. Hun skulle egentlig bli lærer, men kom ikke gjennom den praktiske opptaksprøven. Det er hun lykkelig for i dag.

-Perioden jeg var stasjonert på Svalbard var helt fantastisk. Området er utrolig vakkert, samtidig som det er svært utfordrende. Mørket om vinteren, isbreene og fjellkjedene, samt de høyst uforutsigbare og ekstreme værforholdene gjør flyveryrket til noe helt spesielt der oppe. Jeg fløy for det meste enmotors transportfly i forbindelse med oljeleting på Haketangen. Det var tøffe tak, med mye sjauing. Jeg elsket det harde arbeidet og de stadige utfordringene det ga meg.

HUN HAR MANGE EVENTYR å fortelle, noe som kommer godt med når hun møter barnebarna. Hun flyr fremdeles. Men nå er det bare for moro skyld. ●

Av Karin Westrheim